

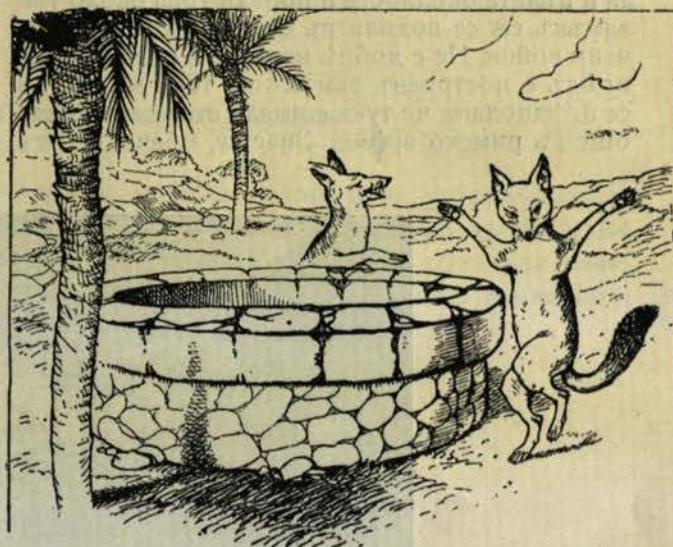
мене!“ — „Да, благороднейши господарю, отговори чакалътъ, „човѣкъ би желалъ наистина да повѣрва това, защото ти изглеждашъ много страшенъ: само отъ гласа ти човѣкъ затре-перва; ала работата е тѣй, както ти казваме, защото ние съ своите собствени очи видѣхме единъ лъвъ, съ когото ти не би могълъ да се мѣришъ. Неговия погледъ е като пламтящъ огънъ, неговата стѣжка, като гърмътъ, а силата му надминава всичко.“

— „Не е възможно!“ прѣкъсна го стариятъ лъвъ; „но покажи ми тоя мождътъ братъ отъ когото вие тѣй сте се изплашили; ей сега ще го унищожа!“

И затичаха се тогава двата чакала прѣдъ него, докато го доведоха до единъ дълбокъ камененъ кладенецъ.

Чакалътъ — царь показа на лъва неговия собственъ образъ долу въ водата на кладенеца и му рече: „погледни, господарю, това е страшниятъ лъвъ, за който ние ти говоримъ.“ Когато царьтъ — лъвъ погледна долу въ кладенеца, разсърди се грозно; защото той мислѣше, че вижда тамъ другъ лъвъ. Той заревѣ и замаха силната си опашка и лъвътъ долу сѫщо заревѣ и замаха сѫщо своята опашка и изглеждаше твърдѣ прѣдизвикателенъ. Най-сетнѣ, разгнѣви се силно царьтъ — лъвъ надъ своя неприятелъ долу и скокна на дѣното да го разкъса. Ала тамъ нѣмаше никакъвъ лъвъ — а само привиденъ огледаленъ образъ бѣ той видѣлъ! Стѣнитѣ на кладенеца бѣха при това

тѣй високи, че той не можеше пакъ да изкочи отъ него и да накаже двата чакала, които гле-даха отгорѣ и му се надсмиваха. Слѣдъ като се бѣхта малко врѣме изъ водата, безъ да може да излѣзе навънъ — потъна, горкиятъ, вед-нажъ за винги и почина.

Двата чакала, доволни отъ станалото, хвѣрляха камъни долу, играеха хоро около кладенеца и пѣеха: „Ay! ay! ay! Царьтъ на пу-стинята умрѣ, умрѣ! Ние убихме голѣмия лъвъ, който искаше да ни изеде! Ay! ay! ay! Рин-га-tingъ, дин-га-tingъ! Рин-га-tingъ, дин-га-tingъ! Ay! ay ay!“

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

ШИЛЬОНЪ.

(Кратко описание — за юноши.)

По западния и съвероизточния брѣгъ на красивото женевско езеро, което носи още името **Леманъ**, стърчатъ нѣколко замъци, съ стари римски и срѣдновѣковни кули, единъ отъ другъ по-красиви, но не поради своята архитектура, а главно поради живописната околнност, всрѣдъ която сѫ построени. Между тия замъци голѣма слава и общеизвестностъ е придобилъ **Шильонски замъкъ**, който привлича хиляди посѣтители туристи. Тоя замъкъ, заедно съ окръжаващата го обстановка: висо-

китѣ близки гори, синьото езеро, недалечните снѣжни Алпи — образува една гледка-картина рѣдка по своята красота. Ето защо „Шильонъ“ е любимъ прѣдметъ на художниците-пейзажисти, па и на поетите. Ала при всичката негова прѣлестъ, като пейзажъ, Шильонъ едавали би придобилъ тая общезвестностъ, на която днесъ се радва, ако великиятъ английски поетъ Лордъ Байронъ не бѣ го възпроизвелъ въ живи поетични образи, въ своята поема „Шильонски затворникъ“, която дава-